

Сам беше видял Първа унитарна църква, когато дойдоха в града.

Имаше ли Втора унитарна? А Трета? Това някакво състезание ли беше?

Защото сега, застанал пред тухлената сграда на улица "Пърл", виждаше, че този храм е много по-изискан, отколкото бе свикнал. Тези първи унитаристи бяха спечелили състезанието. Паркингът беше почти пълен, колите – нови и чисти, а това не беше като за него.

Тази църква се намираще в най-хубавата част на града и нищо тук не изглеждаше безнадеждно. Той не ходеше на такива места.

Според него колкото по-бедни бяха хората, на толкова повече инструменти свиреха и толкова повече храна приготвяха. А и за него беше много по-лесно да се навърта наоколо.

Но Сам беше прекошил своя квартал, Ридъл не го забавяше и затова беше вървял по-бързо – и така за пръв път някак си бе стигнал по-далеч.

Още от началото на улицата чу органа. Беше просто твърде интригуващо. А сега виждаше, че големите дървени порти на Първа унитарна бяха широко отворени.

Можеше да влезе и да излезе.

Може би дори да зърне какво издава удивителния звук.

Но не беше лесно.

Първият проблем беше, че щом Сам влезе, отнякъде изникна един мъж и затвори огромните врати. Прозвуча, сякаш затваря входа на гробница.

Сам безшумно се плъзна на последната редица от църковните пейки. Почти веднага органът спря и се появи свещеник. Беше с расо, но и с вратовръзка. Застана пред микрофон и заговори. Сам никога не слушаше какво казват тези хора. Вместо това зараглежда обширното пространство.

За него помещение, което е чисто и ухае слабо на цветя и свещи, беше нещо екзотично. И страшно. Сега му посвети цялото си внимание.

Стените бяха облицовани с дърво, което му изглеждаше като мека кожа. От тавана отпред висеше голям полилей с редици свещички, които обаче не бяха истински. Помисли си, че щяха да изглеждат по-добре, ако не бяха фалшиви. Но пък тогава трябваше да се палят с огромна стълба. А и щяха да капят върху хората, което би било болезнено.

Дългите дървени пейки не бяха удобни. Винаги беше така. Ако искаш хората да внимават, трябва да им попречиш да се настанят удобно. Нали баща му го беше научил на това?

Човекът най-сетне приключи речта си и в страничното пространство се изправиха хористите. Бяха най-различни по възраст и произход, всички в бели роби, и на Сам му заприличаха на птици. Не знаеше имената на много птици, но беше виждал достатъчно и беше сигурен, че някъде трябва да има големи бели птици с чисти пера и рошави глави.

В този миг засвири органът и Сам видя как едно момиче от групата започна да си пробива път през другите певци. Виждаше, че е на неговата възраст. И докато тя напредваше към микрофона, си личеше, че е силно притеснена.

Емили беше плувнала в пот, но в същото време се чувстваше и изстинала. Просто абсурдно. Баща ѝ, застанал отстрани, размахващ ръка по начин, който уж беше много важен, в никакъв случай нямаше да я погледне в очите.

Щом стигна микрофона, реши каква ще е стратегията.

Щеше да се съсредоточи в задните редици.

Най-крайните.

Защото там седяха хората, които си проверяваха имейлите и следяха спортните резултати. В дъното на църквата бе пълно с тела, които бяха там, но всъщност не бяха там. Не слушаха.

Те бяха нейните хора.

Или нейният човек.

Защото, когато откъсна поглед от пода, видя, че на последния ред днес имаше само един човек.

Емили повдигна брадичка, отвори уста и запя точно на него.

С теб трябва да сключим съюз.

Да върнем спасение.

Там, където има любов,

там ще съм и аз.

Чуваше какво пее. Но не чуваше как пее. Това бе единствената благословия този ден. Емили знаеше песента. Знаеше думите.

Ще протегна към теб ръка.

Ще вярвам във всичко, което правиш.

Просто ме повикай и ще бъда до теб.

Ще бъда до теб, за да те утеша.

Своя свят от мечти край теб ще построя.

Така се радвам, че те открих.

Ще бъда до теб със силна любов.

Ще бъда твоята сила, ще те крепя.

Нека изпълня сърцето ти с радост и смях.

Търся това чувство споделено.

Когато имаш нужда от мен, ще бъда до теб.

Пееше всичко това на момче, което виждаше за пръв път.

Забеляза, че е високо и слабо. С тъмнокестенява коса, рошава и буйна. Като че ли не беше подстригана правилно.

Момчето, на което пееше, имаше тен, сякаш прекарваше много време навън, въпреки че зимата все още не беше свършила.

Осъзна и че то изглежда неловко. Все едно не му беше мястото там, отзад. Точно както нейното място не беше на подиума отпред.

Освен това настойчиво я гледаше.

В общи линии, всички я гледаха.

Но внезапно единственото важно нещо беше, че той я гледа.

Тъй като за нея имаше значение единствено да го гледа. А след като беше започнала, не можеше да спре.

Определено придаваше ново значение на думите от песента. Нали това искаше баща ѝ? Прочувствено изпълнение?

Да не би да ѝ се случваше извънтелесно преживяване?

Устните ѝ се мърдаха, излизаха звуци, но в това нямаше логика.

Логика имаше в последната редица пейки.

Тя всъщност не можеше да пее.

Това беше факт.

Ала факт беше и че приковава вниманието. Беше естествена и нешлифована, някои ноти не успяваше да вземе правилно. Но пееше за него.

Защо за него?

Не си въобразяваше.

Девойката с дълга кестенява коса и малки длани, плътно притиснати от двете ѝ страни, може би защото беше толкова лоша певица или защото гледаше право в него, изглежда, пееше точно за него, каквато и да беше причината, и той не можеше да откъсне поглед от нея.

Тя казваше, че ще е до него.

Но никой никога не беше до него. Така стояха нещата. Коя бе тя, че да му казва такава неща?

Беше съкровено и внезапно болезнено.

Не само за нея.

Но сега и за него.

Много болезнено.